

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 1003897997
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Míničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1003897997.6

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Míničovej a členiek Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Šiška and Partners s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Palisády 33, 811 06 Bratislava, IČO: 36 861 961, proti žalovanej E., nar. XX.XX.XXXX, Q., XXX XX Bratislava, zastúpenej LEGAL POINT s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 253 495, v konaní o zaplatenie sumy 104.487,65 Eur (3.147.795,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2018, č. k. 10Cbs/4/2003-1068, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2018, č. k. 10Cbs/4/2003-1068 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zo dňa 15.05.2018, č. k. 10Cbs/4/2003-1068 prvým výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy 8.602,- Eur spolu s úrokom z omeškania 14 % ročne od 02.12.2002 do zaplatenia zastavil. Druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom tretím rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %. Štvrtým výrokom rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 23.01.2003 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 3.147.795,- Sk (104.487,65 Eur) s príslušenstvom titulom náhrady škody.

3. Krajský súd v Bratislave v prvom rade zdôraznil, že Najvyšší súd SR ako súd odvolací, uznesením zo dňa 20.04.2017, č. k. 2Obo/7/2015-1048 zrušil skorší rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12.11.2014, č. k. 10Cbs/4/2003-996 v znení opravného uznesenia zo dňa 15.12.2014, č. k. 10Cbs/4/2003-1007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd

uviedol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal dostatočne obsahom právnych vzťahov uzavretých medzi žalobcom a žalovanou, neboli jasne definované práva a povinnosti z nich vyplývajúce, v konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností zistené, na aké finančné ohodnotenie mala žalovaná za jednotlivé pozície vykonávané u žalobcu nárok, ani prečo si žalovaná vyplácala odmeny za mesiace, kedy o týchto odmenách ešte nebolo rozhodnuté.

4. Po zrušení a vrátení veci Krajský súd v Bratislave nariadil na prejednanie veci ústne pojednávanie na deň 15.05.2018. Predvolanie na pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu riadne doručené dňa 18.04.2018. Nariadeného pojednávania sa nezúčastnil žalobca, ani jeho právny zástupca, ktorí nepodali návrh na odročenie pojednávania a svoju neúčast' neospravedlnili vážnymi okolnosťami, preto súd prvej inštancie konal bez ich osobnej účasti.

5. S poukazom na § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného do 31.12.2001, § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka účinného do 30.09.2004, § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka účinného od 01.01.2002, § 373 a § 757 Obchodného zákonníka Krajský súd v Bratislave uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady škody, ktorú mala žalobcovi spôsobiť žalovaná tým, že ako konateľka žalobcu nepostupovala s odbornou starostlivosťou a vyplácala si mzdu a odmenu vo väčšom rozsahu ako jej prináležala v zmysle manažérskej zmluvy a jej dodatkov, ako aj v zmysle rozhodnutí jediného spoločníka žalobcu.

6. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná vykonávala na základe menovacieho dekrétu zo dňa 01.01.2001 funkciu výkonnej riaditeľky. Súčasne bola od 21.11.2001 do 09.10.2002 konateľom spoločnosti žalobcu. Pracovný pomer založený manažérskou zmluvou zanikol na základe dohody o rozviazaní pracovného pomeru ku dňu 30.06.2002. Mzdové nároky boli upravené v manažérskej zmluve uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 26.04.2001, ktorá bola menená a doplnená dodatkom č. 1 zo dňa 18.10.2001 a dodatkom č. 2 zo dňa 27.12.2001. Nároky na mimoriadne odmeny pre výkonného riaditeľa boli stanovené uznesením valného zhromaždenia žalobcu zo dňa 01.06.2001 a zo dňa 31.01.2002 na zasadnutí predstavenstva spoločnosti PROFIREAL a. s., Pardubice, ktorého sa zúčastnila aj žalovaná, kde boli stanovené odmeny členom na sumu 15.000,- CZK. Podľa manažérskej zmluvy bola mzda žalovanej stanovená na čiastku 55.000,- CZK a pohyblivá časť vo výške 20.000,- CZK. Podľa dodatku č. 2 k manažérskej zmluve bola mesačná mzda od 01.01.2002 vo výške 70.000,- CZK a pohyblivá časť v maximálnej výške 120.000,- Sk. Žalobca na základe vykonaného auditu zistil, že žalovaná si vyplácala vyššiu mzdu ako jej vyplývala z vyššie uvedených dokumentov, čím spôsobila žalobcovi škodu, a to za rok 2001 sumu 1.959.402,- Sk a za rok 2002 sumu 1.188.393,- Sk.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie manažérskou zmluvou zo dňa 26.04.2001, dodatkom č. 1 k manažérskej zmluve zo dňa 18.10.2001, dodatkom č. 2 k manažérskej zmluve zo dňa 27.12.2001, návrhom na mimoriadnu odmenu zo dňa 01.06.2001, zápisnicou z valného zhromaždenia zo dňa 31.01.2001, dohodou o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 20.05.2002, mandátnou zmluvou Profireal Hungaria zo dňa 01.01.2002, mzdovým listom za rok 2001, mzdovým listom za rok 2002, výsluchom svedkov - A., C., F., B., Q., C., znaleckým posudkom a jeho dodatkom, ako aj ostatnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

8. Žalovaná bola zamestnancom žalobcu na základe menovacieho dekrétu zo dňa 01.01.2001. Ako zamestnanec vykonávala funkciu výkonnej riaditeľky a prokuristu u žalobcu, a to na základe manažérskej zmluvy zo dňa 26.04.2001. V zmysle manažérskej zmluvy jej za výkon uvedených funkcií prináležala mzda, ktorá sa skladala z pevnej a pohyblivej mzdy. Pevná mzda predstavovala sumu vo výške 55.000,- Sk brutto mesačne a pohyblivá mzda predstavovala sumu vo výške 20.000,- Sk brutto mesačne, pričom vyplatenie pohyblivej mzdy záviselo od hodnotenia práce zamestnanca a dosiahnutia stanoveného ekonomického výsledku zamestnávateľa. Dňa 18.10.2001 bol medzi žalobcom a žalovanou uzavretý dodatok č. 1 k manažérskej zmluve, z ktorého vyplývalo, že žalovaná v pozícii zamestnanca už vykonávala výlučne funkciu výkonnej riaditeľky. Následne bol dňa 27.12.2001 k manažérskej zmluve uzavretý dodatok č. 2, ktorým došlo k zmene pevnej mzdy na sumu vo výške 70.000,- CZK a pohyblivej mzdy na sumu vo výške 120.000,- Sk. Návrhom na mimoriadnu odmenu zo dňa 01.06.2001

vtedajší konateľ žalobcu Ing. Radek Kňava stanovil podmienky pre vyplatenie mimoriadnej odmeny pre žalovanú v pozícii výkonnej riaditeľky. Z návrhu je zrejmé, že za obdobie od 01.06.2001 do 31.12.2001 bude žalovanej za každú vyplatenú zmluvu patriť odmena vo výške 60,- Sk. Táto odmena mala byť vyplácaná za každý mesiac samostatne za splnenia podmienky, že ku koncu obdobia predchádzajúcemu tomuto mesiacu neprekročila klientska recidíva 1,5 %. Pri nesplnení tejto podmienky mala byť odmena preplatená až za mesiac, v ktorom bola klientom uhradená prvá splátka. Súčasťou návrhu bol i vzorec na výpočet odmeny.

9. Prvoinštančný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 8.602,- Eur spolu s úrokom z omeškania 14 % ročne, z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom podľa § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil. Argumentáciu žalovanej, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby, pretože žiada žalobu zamietnuť v celom rozsahu a tvrdenie žalovanej, že žalobca vychádzal z iných účtovných dokladov než aké má žalovaná, súd nevyhodnotil ako vážny dôvod nesúhlasu, ktorý by v zmysle § 146 ods. 1 C.s.p. mal za následok nezastavenie konania v predmetnej časti.

10. V súvislosti s fázou dokazovania krajský súd zdôraznil, že nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania v Civilnom sporovom poriadku sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Podľa novej právnej úpravy súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany.

11. Krajský súd v Bratislave poukázal na články 8 a 9 C.s.p., ktoré sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako princípy súvisia s rovnosťou zbraní a princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporných strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení.

12. V súvislosti s vyššie uvedeným, krajský súd zdôraznil, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení zo dňa 20.04.2017, č. k. 2Obo/7/2015-1048 uviedol, že v danom prípade nesie dôkazné bremeno žalobca. Predmetné uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 29.05.2017, pričom do nariadenia pojednávania dňa 15.05.2018 nepredložil žalobca súdu dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností a na odstránenie nedostatkov vytýkaných odvolacím súdom. Prvoinštančný súd dodal, že odvolací súd jasne deklaroval, že dôkazné bremeno v súvislosti s rozhodnutiami predstavenstva spoločnosti Profireal, a.s., menovacími dekrétmi, v súvislosti s poskytnutím plnenia žalovanej podľa nich alebo v rozpore s nimi, ako aj v súvislosti s osvedčením prekročenia hranice klientskej recidívy a tiež splnenia tzv. náhradnej podmienky predložením klientskych zmlúv bolo na žalobcovi.

13. Krajský súd v Bratislave konštatoval, že žalobca po zrušení a vrátení veci na opätovné konanie neprodukoval žiadne ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odvolací súd pritom vo svojom rozhodnutí v bode 39. konštatoval, že „samotné konštatovanie súdom prvej inštancie, že na základe doplneného znaleckého dokazovania žalovaná svojím nesprávnym postupom spôsobila žalobcovi škodu, bez ďalšieho doplnenia dokazovania vo vyššie uvedenom smere, nie je postačujúce“.

14. Aj s poukazom na záver odvolacieho súdu prezentovaný v bode 37. uznesenia, č. k. 2Obo/7/2015-1048 zo dňa 20.04.2017 možno mať za to, že úlohou žalobcu v konaní bolo preukázať, na akú odmenu/mzdu mala žalovaná nárok. V prípade neunesenia dôkazného bremena a nepreukázania tejto skutočnosti nebolo možné ustáliť, či konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda a v akej konkrétnej výške.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že súd je viazaný návrhom strany na vykonanie dokazovania a žalobca žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neuviedol, krajský súd mal za to, že nebolo možné považovať žalobcov nárok na náhradu škody uplatnený predmetnou žalobou za dôvodný.

16. V súvislosti s odmeňovaním žalovanej za činnosť generálnej riaditeľky v spoločnosti PROFIREAL

HUNGARIA RT Krajský súd v Bratislave uviedol, že z mandátnej zmluvy uzavretej medzi PROFIREAL HUNGARIA RT ako mandantom a žalovanou ako mandatárom vyplýva, že „odmena a iné príspevky, ktoré mandatárovi prislúchajú, respektíve refundácia v prípade zániku poverenia, budú riešené osobitnou dohodou uzavretou medzi zakladateľom mandanta a mandatárom“. Žalobca takúto osobitnú dohodu uzavretú medzi ním ako zakladateľom PROFIREAL HUNGARIA RT a žalovanou nepredložil, a preto nebolo možné posúdiť, či žalovaná konala protiprávne, ak si odmenu vyplatila zo spoločnosti žalobcu a či škoda vo výške odmeny je oprávnená.

17. Pokiaľ ide o vyplatenie sumy 12x55.000,- Sk ako odmeny za získanie 10.000 klientov Krajský súd v Bratislave konštatoval, že žalobca nepreukázal, aké konkrétne povinnosti žalovaná porušila, ak si danú čiastku vyplatila a že takéto konanie bolo v rozpore so záujmami spoločnosti žalobcu. Len samotné vyplatenie dotknutej sumy nemožno bez ďalšieho považovať za škodu spôsobenú žalobcovi, najmä ak s poukazom na § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka prislúcha mandatárovi odplata, ktorá je obvyklá v čase uzavretia zmluvy za obdobnú činnosť, ktorú mandatár uskutočnil pri zariadení záležitosti.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, na akú odmenu, resp. mzdu mala žalovaná nárok, prvoinštančný súd uzavrel, že nebolo možné ustáliť, či konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda, prípadne v akej výške. Preto Krajský súd v Bratislave žalobu žalobcu v sume prevyšujúcej čiastku 8.602,- Eur (v ktorej bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby) ako nedôvodnú zamietol.

19. O nároku na náhradu trov konania v súvislosti so zastavenou časťou konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 C.s.p. a vo veci samej (v ktorej bola žaloba zamietnutá) rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

20. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.07.2013 priznal znalcovi znalečné za vypracovanie znaleckého posudku č. 1/2013 v celkovej sume 1.501,82 Eur a za doplnenie znaleckého posudku znalečné v sume 541,84 Eur, ktoré bolo znalcovi uhradené z účtu súdu. Vychádzajúc z výsledku sporu rozhodol súd prvej inštancie tak, že štát má nárok na náhradu týchto trov voči žalobcovi vo výške 100 %.

21. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

22. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že od podania návrhu v roku 2003 predložil do súdneho spisu všetky relevantné a na vec sa vzťahujúce dôkazné prostriedky, ktoré ani v predošlých zrušujúcich rozhodnutiach odvolací súd v žiadnom smere nevytkol, resp. neboli sporné. Pričom v konaní neboli vykonané iba listinné dôkazy, ktoré súd dostatočne nevyhodnotil, ale aj svedecké výpovede, ktoré súd nevyhodnotil žiadnym spôsobom a obmedzil sa iba na ich stručné vymenovanie. Preto je odvolateľ toho názoru, že súd prvej inštancie zamietol žalobu nesprávnym procesným postupom.

23. Odvolateľ zdôraznil, že súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy znalecký posudok č. 23/2013 zo dňa 17.09.2013 vypracovaný znaleckou organizáciou Appraisal services s.r.o., zapísanou pod č.: 900236 v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorý bol žalobcom založený do súdneho spisu dňa 20.09.2013. Podľa názoru žalobcu ide o významný dôkazný prostriedok spôsobilý preukázať existenciu a výšku škody, ktorú si v tomto konaní uplatňuje. Napokon súd prvej inštancie nepojal do odôvodnenia napadnutého rozsudku ani vyhodnotenie niekoľkých svedeckých výpovedí.

24. Žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie nediferencoval medzi jeho jednotlivými čiastkovými nárokmi, no obmedzil sa iba na všeobecné tvrdenia o údajnom úplnom neunesení dôkazného bremena, pričom konajúci súd neprihliadol na doterajší obsah spisu. Odvolateľ má za to, že odvolací súd nevyslovil právny názor, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o celý návrh, obmedzil sa výlučne na konštatovanie určitých nedostatkov, ktoré žalobca rozporuje.

25. Súd prvej inštancie sa ďalej podľa odvolateľa vôbec nezaoberal spôsobom výpočtu odmeny a mzdy žalovanej v pozícii zamestnankyne a konateľky žalobcu, na ktoré mala žalovaná nárok a na ktoré už nárok nemala. Súd prvej inštancie právnomu zdôvodneniu značného rozdielu medzi oprávnenými finančnými nárokmi žalovanej a sumami skutočne vyplatenými žalovanej, nevenoval žiadnu pozornosť.

26. Odvolateľ s poukazom na predošlé rozhodnutie súdu prvej inštancie, kedy bolo jeho návrhu vyhovené zdôraznil, že dôkazy, ktoré mala predložiť žalovaná a ktoré súdu prvej inštancie vytkol odvolací súd, neboli vôbec predložené ani na pojednávaní konanom dňa 15.05.2018 a ani predtým. Ide napríklad o bod 29, v spojitosti s bodom 37 rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy žalovaná nepreukázala, že si bola oprávnená vyplatiť odmenu už za mesiac január 2002. Tiež v zmysle bodu 37 rozhodnutia odvolacieho súdu absentujú dôkazy v súvislosti s vyplatením odmeny vo výške 660.000,- Sk za údajné získanie 10.000 klientov zo strany žalovanej, ktoré je založené iba na jej tvrdení bez predloženia dôkazov.

27. Žalobca v odvolaní poukázal aj na to, že súd prvej inštancie stručne popísal vzťah medzi ním a žalovanou založený manažérskou (pracovnou) zmluvou, v znení jej dodatkov a tiež jednotlivé finančné nároky z nej vyplývajúce, avšak v ďalšom odôvodnení svojho rozhodnutia sa vôbec nezaoberal právnou kvalifikáciou tohto zmluvného vzťahu. Osobitne v tejto súvislosti žalobca opätovne predložil tabuľku označenú ako Príloha 32 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 17.09.2011, v ktorej prehľadne uvádza jednotlivé špecifikácie súm, na ktoré žalovaná mala nárok a na ktoré už nárok nemala. Žalobca má preto za to, že všetky skutočnosti dostatočne preukázal a táto dokumentácia predstavuje kompletnú dokumentáciu potrebnú pre výpočet mimoriadnej odmeny žalovanej. Taktiež žalobca zdôraznil, že žalovaná počas konania nikdy nenamietala, že za mesiace november a december 2001 nebola splnená podmienka klientskej recidívy (keďže prekročila hranicu 1,5%) na základe jej vlastných tvrdení a výpočtov a teda táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Žalobca preto dodal, že nie je tou stranou, ktorá má preukazovať negatívne skutočnosti, pretože počas súdneho konania dostatočne a nepochybné preukázal konkrétne žalované nároky.

28. Preto na základe podrobnej špecifikácie istiny a jej jednotlivých zložiek vo vyjadrení zo dňa 17.9.2012 žalobca tvrdí a dokladá, že žalovaná má za žalované obdobie nárok na hrubú mzdu/odmenu len vo výške 1.630.088,- Sk. Ak žalovaná tvrdí, že má za žalované obdobie nárok na hrubú mzdu/odmenu až vo výške 4.518.739,-Sk, tak v časti 1.630,088,- Sk je nárok nesporný a nie je potrebné ho osobitne preukazovať. Potom existenciu nároku na mzdu/odmenu v časti prevyšujúcej 1.630.088,- Sk, čiže v časti vo výške 2.888.651,-Sk, ktorá je medzi stranami sporná, je potom povinná preukázať žalovaná, keďže je to práve ona, kto tvrdí, že má nárok na odmenu/mzdu aj v tejto spornej výške 2.888.651,- Sk. V ostatnom k tejto argumentácii odkazuje odvolateľ na vyjadrenie zo dňa 06.09.2013 v bode II., ktoré je súčasťou súdneho spisu.

29. Vzhľadom na uvedené žalobca opätovne upriamil pozornosť súdu na špecifikáciu právnych listín, na základe ktorých si bola žalovaná oprávnená vyplácať mzdu a odmenu v konkrétnej výške, ako aj na špecifikáciu jednotlivých súm, ktoré si žalovaná skutočne vyplátila v období od októbra 2001 do júna 2002 v porovnaní so špecifikáciou súm, ktoré si žalovaná bola oprávnená vyplatiť v tomto období, v členení podľa jednotlivých mesiacov. Odvolateľ dodal, že tieto špecifikácie sú obsahom súdneho spisu.

30. Žalobca v ostatnom zdôraznil, že okamih vzniku funkcie konateľky bol v konaní nesporný a riadne preukázaný. K tzv. klientskej recidíve žalobca dodal, že samotná žalovaná na pojednávaní konanom dňa 11.02.2004 uviedla, že si bola vedomá prekročenia tzv. klientskej recidívy o viac ako 1,5%, na základe ktorej sama sebe vyplátila neoprávnené finančné obnosy. Žalovanej sa nepodarilo preukázať, že bola oprávnená vyplácať si pohyblivú mzdu podľa Manažérskej zmluvy zo dňa 26.04.2001 a jej dodatkov v žalovanom období (t. j. v období od októbra 2001 do júna 2002), nakoľko neboli splnené podmienky na vznik nároku žalovanej na túto pohyblivú mzdu, stanovené v článku III. Manažérskej zmluvy. Žalovanej sa pritom nepodarilo preukázať, že bola oprávnená vyplácať si mimoriadne odmeny v zmysle rozhodnutia konateľa žalobcu zo dňa 01.06.2001, v spojení s uznesením valného zhromaždenia žalobcu zo dňa 01.06.2006 v žalovanom období (t. j. v období od októbra 2001 do júna 2002).

31. Pokiaľ ide o porušenie právnej povinnosti, žalobca zdôraznil, že žalovaná ako konateľka porušila svoju povinnosť predovšetkým podľa § 66 ods. 2 (do 31.12.2001) a § 66 ods. 3 (od 01.01.2002) v spojení s § 567 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Žalobca má za to, že v konaní dostatočne preukázal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovanej a s dôrazom na skutočnosť, že skúmanie úmyslu, resp. nedbanlivosti žalovanej pri porušení jej povinností ako konateľky žalobcu je v prejednávanej veci irelevantné.

32. K žalovanému nároku žalobca taktiež uviedol, že pokiaľ osobitná dohoda medzi zakladateľom PHNG a žalovanou neexistuje, akákoľvek suma, ktorú si žalovaná z tohto dôvodu vyplatila, bola vyplatená neoprávnene, nakoľko chýba akýkoľvek právny titul k jej vyplateniu. Bolo tak na žalovanej, aby preukázala svoju obranu v tomto smere, pričom podľa žalobcu tento svoj údajný nárok žalovaná nijako nepreukázala, ani na preukázanie tohto údajného nároku nenavrhol vykonať žiaden ďalší dôkaz.

33. Pokiaľ ide o vyplatenie sumy 12 x 55.000,-Sk ako údajnej odmeny žalovanej za získanie 10.000 klientov žalobca opakovane zdôraznil, že žalovanej sa nepodarilo preukázať, že bola oprávnená vyplatiť si ročnú odmenu za rok 2001 vo výške 660.000,- Sk. Predstavenstvo jediného spoločníka žalobcu (Profireal a.s.) nikdy nekonštatovalo splnenie podmienok na vyplatenie takejto ročnej odmeny, k tomuto predstavenstvo Profireal a.s nikdy nedalo súhlas, takýto súhlas nedal ani p. Beran, ako to tvrdí žalovaná.

34. Odvolateľ poukázal aj na skutočnosť, že počas celého súdneho konania nebolo vôbec predmetom dokazovania, či údajné získanie 10.000 klientov bolo povinnosťou žalovanej titulom mandátnej zmluvy, či ich skutočne a preukázateľne získala svojou činnosťou, či suma, ktorú si neoprávnene vyplatila bola obvyklá v čase uzavretia zmluvy za obdobnú činnosť a v neposlednom rade, či odmena titulom výkonu funkcie konateľky žalobcu, ktorú jej schválil príslušný orgán žalobcu neskonzumovala aj túto „činnosť“.

35. Na záver odvolania žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie dôsledne nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu z predošlých zrušovacích uznesení v tom smere, že odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia, pretože z odôvodnenia nie je možné zistiť žiadne vecné dôvody, pre ktoré konajúci súd zamietol návrh žalobcu ako celok. Taktiež vyhodnotenie vykonaných dôkazov je podľa odvolateľa nedostatočné, resp. v niektorých prípadoch úplne absentuje (najmä pokiaľ ide o jednotlivé svedecké výpovede), nakoľko prvoinštančný súd sa obmedzil len na konštatovanie, že žalobca nepreukázal, že by mu žalovaná svojim konaním spôsobila škodu. Napokon z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť na akom podklade súd prvej inštancie posúdil jednotlivé vyplatené finančné nároky žalovanej, z ktorých dôkazov vyvodil ich oprávnenosť a oprávnenosť ich výšky, a teda na akom základe (skutkovom i právnom) vyvodil záver o tom, že zo strany žalovanej žalobcom tvrdenými skutočnosťami nedošlo k porušeniu jej povinností ako konateľky žalobcu. Ďalej podľa odvolateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akými ustanoveniami a právnymi úvahami sa pri posudzovaní zisteného skutkového stavu prvoinštančný súd spravoval.

36. Preto žalobca navrhuje, aby odvolací súd jeho návrhu vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 95.885,65 EUR (2.888.651,-SKK) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 14% p.a. zo sumy 95.885,65 EUR odo dňa 02.12.2002 až do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobca si taktiež uplatnil náhradu trov konania.

37. Žalovaná k podanému odvolaniu žalobcu uviedla, že námietka žalobcu, týkajúca sa nezaobraním sa s doterajším obsahom spisu, z ktorého má vyplývať niekoľkoročná aktivita žalobcu, je zavádzajúca, nakoľko odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že predošlý rozsudok krajského súdu možno považovať za predčasný, a to najmä kvôli absencii dôkazov na strane žalobcu. Žalovaná má za to, že na jednej strane sa žalobca pojednávania vytýčeného po zrušení a vrátení veci nezúčastnil a do spisu nedoložil žiadne dôkazy v zmysle inštrukcie odvolacieho súdu. A na druhej strane následne po vyhlásení súdneho rozhodnutia podal opravný prostriedok, ku ktorému prikladá i listinné dôkazy. Podľa žalovanej žalobcovo právo predkladať dôkazy v spore sa skonzumovalo vyhlásením uznesenia na pojednávaní dňa 15.05.2018, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

38. Žalovaná ďalej poukázala na to, že pôsobila v skupine firiem Profireal na rôznych pozíciách, a teda v rôznych právnych vzťahoch a za výkon vyššie uvedených funkcií jej prináležala finančná odmena. V tejto súvislosti žalovaná odkázala na vykonané dokazovanie, z ktorého nepochybne vyplynulo, že mzdu resp. odmenu si žalovaná nikdy sama nekalkulovala. Podklad pre výpočet odmeny vypracovával D. A. P., ktorý pôsobil u žalobcu v pozícii finančného riaditeľa. Aj p. B. v rámci výsluchu uviedol, že viedol so žalovanou mnohopočetnú komunikáciu, v rámci ktorej mohol vysloviť svoj názor k odmene žalovanej. Súčasne aj p. C. sa vyjadril, že žalovaná mala súhlas od p. B., ktorý však nie všetky svoje súhlasy dával písomne. Pričom spoločnosť v Maďarsku sa otvárala a táto ešte neprodukovala financie, a preto bola dotovaná, a to aj čo do časti odmien pre žalovanú od žalobcu, ale aj od materskej spoločnosti - Profireal, a.s. Pardubice.

39. Žalovaná ďalej rozporuje tvrdenia žalobcu ohľadom klientskej recidívy. V tejto časti svojho podania žalobca dezinterpretuje výpoveď žalovanej. Žalovaná dodala, že sa nikdy spôsobom, akým to uvádza žalobca, k otázke klientskej recidívy nevyjadrila.

40. Žalovaná má ďalej za to, že v konaní nie sú naplnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, nakoľko sa žalobcovi nepodarilo jednoznačne preukázať výšku potenciálne vzniknutej škody, ktorá podľa žalovanej zo žiadneho dôkazu nie je nepochybná, jednoznačná a ustálená. Znalecký posudok, ktorý bol v spore vyhotovený pracuje s viacerými číselnými variantami, už len tento samotný fakt vypovedá podľa žalovanej o tom, že výška potenciálnej škody nie je dostatočne a náležite preukázaná. Taktiež porušenie právnej povinnosti nie je preukázané, nakoľko z viacerých listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v súdnom spise vyplýva, že žalovaná si jednotlivé úlohy, ktoré vykonávala pre žalobcu dôsledne plnila a jej činnosť bola hodnotená pozitívne. Preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že žalovaná porušila právnu povinnosť. Keďže nejednajú uvedené predpoklady, nemožno podľa žalovanej vzhliadnúť ani tretí zákonný predpoklad, ktorý musí byť v zmysle zákona naplnený, tzv. kauzálny nexus.

41. Žalovaná preto žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [(§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C.s.p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto ako vecne správne potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.).

43. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

44. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

45. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, ako aj vec správne právne posúdil.

46. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady škody, ktorú mala žalobcovi spôsobiť žalovaná tým, že ako konateľka žalobcu nepostupovala s odbornou starostlivosťou a vyplácala si mzdu a odmenu vo väčšom rozsahu, ako jej prináležala v zmysle manažerskej zmluvy a jej dodatkov, ako aj v zmysle rozhodnutí jediného spoločníka žalobcu.

47. Vo svojom odvolaní žalobca namietal zákonné dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

48. Z odvolania vyplýva, že súd prvej inštancie sa ďalej podľa odvolateľa vôbec nezaoberal spôsobom výpočtu odmeny a mzdy žalovanej v pozícii zamestnankyne a konateľky žalobcu, na ktoré mala žalovaná nárok a na ktoré už nárok nemala. Preto ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa žalobcu nie je možné zistiť na akom podklade súd prvej inštancie posúdil jednotlivé vyplatené finančné nároky žalovanej, z ktorých dôkazov vyvodil ich oprávnenosť a oprávnenosť ich výšky, a teda na akom základe (skutkovom i právnom) vyvodil záver o tom, že zo strany žalovanej, žalobcom tvrdenými skutočnosťami, nedošlo k porušeniu jej povinností ako konateľky žalobcu. Rovnako vyhodnotenie vykonaných dôkazov je podľa odvolateľa nedostatočné, resp. v niektorých prípadoch úplne absentuje (najmä pokiaľ ide o jednotlivé svedecké výpovede) s tým, že súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy znalecký posudok č. 23/2013 zo dňa 17.09.2013 vypracovaný znaleckou organizáciou Appraisal services s.r.o., zapísanou pod č.: 900236 v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorý podľa názoru žalobcu preukazuje existenciu a výšku škody.

49. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní, po vrátení veci nepochybil a vec správne vyhodnotil, dostatočne sa zaoberal nedostatkami vytknutými odvolacím súdom v ostatnom zrušovacom rozhodnutí zo dňa 20.04.2017, č. k. 2Obo/7/2015-1048. Krajský súd v Bratislave v zmysle intencií zrušovacieho rozhodnutia zdôraznil, že dôkazné bremeno v súvislosti s rozhodnutiami predstavenstva spoločnosti Profireal, a.s., menovacími dekrétmi, v súvislosti s poskytnutím plnenia žalovanej podľa nich alebo v rozpore s nimi, ako aj v súvislosti s osvedčením prekročenia hranice klientskej recidívy a tiež splnenia tzv. náhradnej podmienky predložením klientskych zmlúv, bolo na žalobcovi.

50. Súd prvej inštancie, po vrátení veci, prioritne poukázal na to, že do nariadenia pojednávania dňa 15.05.2018 nepredložil žalobca dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností a na odstránenie nedostatkov vytýkaných odvolacím súdom. Preto krajský súd opätovne zdôraznil, že vykonal dokazovanie manažérskou zmluvou zo dňa 26.04.2001, dodatkom č. 1 k manažérskej zmluve zo dňa 18.10.2001, dodatkom č. 2 k manažérskej zmluve zo dňa 27.12.2001, návrhom na mimoriadnu odmenu zo dňa 01.06.2001, zápisnicou z valného zhromaždenia zo dňa 31.01.2001, dohodou o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 20.05.2002, mandátnou zmluvou Profireal Hungaria zo dňa 01.01.2002, mzdovým listom za rok 2001, mzdovým listom za rok 2002, výsluchom svedkov - A., C., F., B., Q., C., znaleckým posudkom a jeho dodatkom, ako aj ostatnými dôkazmi založenými v spise.

51. Osobitne prvoinštančný súd poukázal na to, že žalovaná bola zamestnancom žalobcu na základe menovacieho dekrétu zo dňa 01.01.2001 a ako zamestnankyňa vykonávala funkciu výkonnej riaditeľky a prokuristu u žalobcu a to na základe manažérskej zmluvy zo dňa 26.04.2001 v znení dodatkov, na základe ktorej manažérskej zmluvy jej za výkon uvedených funkcií prináležala mzda, ktorá sa skladala z pevnej a pohyblivej mzdy. Ďalej krajský súd v súvislosti s odmeňovaním žalovanej za činnosť generálnej riaditeľky v spoločnosti PROFIREAL HUNGARIA RT poukázal na mandátnu zmluvu uzavretú medzi PROFIREAL HUNGARIA RT ako mandantom a žalovanou ako mandatárom.

52. Po vykonaní dokazovania krajský súd spor právne posúdil s odkazom na ustanovenia § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného do 31.12.2001, § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka účinného do 30.09.2004, § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka účinného od 01.01.2002, § 373 a § 757 Obchodného zákonníka a návrh žalobcu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena.

53. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že prvoinštančný súd vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky predložené dôkazy, ktorými sa zaoberal predovšetkým právnym základom vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v rovine zamestnankyne a konateľky žalobcu.

54. Odvolací súd dodáva, že podľa Obchodného zákonníka je zodpovednosť za škodu definovaná tak, že sa týka iba škody spôsobenej porušením povinnosti zo záväzku. Definícia náhrady škody nás upozorňuje na prípady, kedy môže zodpovednosť za škodu v obchodných záväzkových vzťahoch vzniknúť.

55. V zmysle § 373 Obchodného zákonníka sú predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus), a to protiprávny úkon verzus vznik škody. Všetky tri predpoklady majú objektívnu povahu. Ak zodpovedná strana preukáže, že k nesplneniu jej povinnosti došlo v dôsledku okolností vylučujúcich zodpovednosť (§ 374 ods. 1 Obchodného zákonníka), vtedy sa od zodpovednosti môže oslobodiť (liberovať). Poškodený musí vedieť preukázať, že sa vyskytli všetky tri predpoklady zodpovednosti za škodu a naopak ten, ktorý škodu spôsobil musí preukázať okolnosti vylučujúceho jeho zodpovednosť. Ak sa mu podarí ich preukázať, je tým oslobodený od povinnosti nahradiť škodu.

56. Povinnosť nahradiť škodu postihuje tú stranu, ktorá porušila svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, a to najmä zo zmluvy. Pričom záväzková zodpovednosť za škodu je aj za porušenie inej právnej povinnosti ako povinnosti zo záväzku. Napríklad v § 757 Obchodného zákonníka pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností upravených v Obchodnom zákonníku, platia podobné ustanovenia ako v § 373 Obchodného zákonníka a nasledujúcich. Zodpovednosť za škodu platí takto v prvej aj druhej časti Obchodného zákonníka.

57. Vznik škody musí preukazovať poškodený a to, že škodnou udalosťou došlo k zmenšeniu jeho majetku. V ponímaní Obchodného zákonníka je to určite ujma, ktorá vznikla poškodenému na majetku a je vyjadriteľná v peniazoch. Existujú dva druhy škôd, a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočná škoda predstavuje zmenšenie majetku poškodeného, a to v dôsledku zničenia, poškodenia, no i straty vecí, ktorá tvorí jeho majetok. Ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktoré keby nebola vznikla škoda, bolo by možné vzhľadom na okolnosti odôvodnene očakávať.

58. Odvolací súd preskúmaním súdneho spisu zdôrazňuje, že po viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných v tejto veci, a to najmä s ohľadom na posledné zrušovacie rozhodnutie odvolacieho súdu, v konaní nebolo možné ustáliť, či konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd posudzoval okrem vyššie uvedených skutočností aj znalecký posudok č. 23/2013 zo dňa 17.09.2013, a to s poznámkou, že bez doplnenia dokazovania v intenciách zrušovacieho rozhodnutia, nie je tento dôkaz sám o sebe postačujúcim na preukázanie takého postupu žalovanej, ktorým postupom by spôsobila žalobcovi škodu. Napokon sám žalobca v podanom odvolaní zdôrazňuje, že tento dôkaz je významným dôkazom spôsobilým preukázať existenciu a výšku škody, teda nie však porušenie povinnosti postupom žalovanej. Preto ak nebol v konaní preukázaný postup, ktorým by bola žalobcovi spôsobená škoda zo strany žalovanej, konajúci súd nemohol v ostatnom pristúpiť ani k hodnoteniu toho, v akej výške škoda vznikla a prirodzene nebolo možno v konaní hodnotiť ani naplnenie kauzálneho nexusu medzi porušením povinnosti a výškou škody.

59. Odvolací súd po preskúmaní vznesených odvolacích námietok musí konštatovať, že na všetky námietky žalobcu už krajský súd odpovedal a strany sporu nevzniesli žiadne nové námietky, s ktorými by bolo potrebné sa zaoberať. Odpovede na vznesenú obranu sú precízne formulované v rozhodnutí súdu prvej inštancie v nadväznosti na už vyslovené závery formulované v rozhodnutí najvyššieho súdu v prejednávanom spore.

60. Odvolací súd k žalobcom namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia a nedostatočne zistenému skutkovému stavu uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

61. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v

uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

62. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

63. Z rozhodnutí ESLP (tu najmä Hirvisaari v. Fínsko, Tatishvili v. Rusko), ako aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 131/2010 možno vyvodiť, že ak sú v odvolaní uvedené argumenty, resp. námietky, smerujúce proti právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, proti nedostatočnému alebo nepreskúmateľnému odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie, proti neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie alebo námietky namietajúce porušenie povinnosti súdu prvej inštancie vyplývajúcej z predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd sa musí s týmito argumentmi v odôvodnení svojho rozhodnutia samostatne a dostatočne vyrovnáť. Tento záver však platí výlučne za situácie, že nejde o tie isté argumenty, ktoré už boli stranami sporu uplatnené počas prvoinštančného konania a s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí už dostatočne vyrovnal.

64. Odvolací súd však v odvolaní žalobcu nevzhliadol žiadnu otázku, ktorá by už v konaní nebola preskúmaná, a na ktorú by strany sporu nedostali odpoveď v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom podstatným je, že v konaní nedošlo k žiadnej zmene zisteného skutkového stavu.

65. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako nedôvodné. S poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2018, č. k. 10Cbs/4/2003-1068 podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., potvrdil.

66. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bola žalovaná, ktorej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

67. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie

súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.